

Rostislav Iščenko: NEPOSLUŠNÍ. NEUVĚŘITELNÝ ROZSAH UKRAJINSKÉ HLOUPOSTI

- editor007 | 17. dubna 2024

UKRAJINA / USA: Ukrajina nebude poslouchat USA a bude pokračovat v úderech na ruské rafinerie, protože USA neposkytnou Kyjevu systémy Patriot. To řekl sám Kuleba. Co je zač ten Kuleba?

Kuleba je člověk, jehož příchod byl předpovězen už v dobách, kdy Žirinovskij ještě dokončoval školu a na velkou politiku ani nepomýšlel. V těch dávných dobách jistý Žvaněcký žertoval: “Ministra masného a mlékárenského průmyslu máme a vypadá velmi dobře. ... Masný a mlékárenský průmysl taky máme, je vidět a dokonce cítit. ... Jen se musíte dostat dovnitř, abyste to všechno uviděli.”

Kuleba vypadá stejně dobře a také je ministrem, i když zahraničních věcí Ukrajiny. Abyste viděli plody jeho práce, musíte se rovněž “dostat dovnitř”. Ale radím vám, nedělejte to – v zájmu vašeho zdraví.

Zahraniční záležitosti Ukrajiny si v ničem nezadají s masným a mlékárenským průmyslem SSSR. Jeho výrobky bylo skutečně možné z dálky nejen vidět nebo cítit, ale také koupit. Sice ne vždy a ne všude, ale poměrně často, zejména mléčné výrobky. Pokud jde o zahraniční záležitosti Ukrajiny, zdá se, že jde o oxymoron. Ukrajina totiž nemá ani vnitřní záležitosti. Celou novodobou “ukrajinskou myšlenku” vyjadřují slova jednoho z ukrajinských poslanců, který ji formuloval takto: “Tři sta let jsme leželi pod Moskaly, měli bychom se pokusit ležet pod Američany”.

Samozřejmě mluvíme o ležení, jež není zadarmo. Má “holka” pod klientem právo rozčilovat se a vyžadovat od něj vysoké ceny a stabilní vztahy? V zásadě ano. V zásadě může kdokoli požadovat cokoli. Požadovat může, ale dostat ne. Čas je zaplacený a je třeba splnit služební povinnosti, ne žvanit o tenkých strunách poetické duše, přičemž doteky musí být nesmírně jemné, aby struny hrály a netrhaly se.

Několik generací ukrajinských vůdců, od postsovětského Kravčuka až po postmodernistu Zelenského, se postupně rozhodlo vědomě odmítnout jakoukoli autonomii v zahraniční i vnitřní politice. Aspiranti na vedoucí pozice v ukrajinské politice bez jediného stínu rozpaků hlásili, že jedou “na konkurz” do Spojených států, kde mohou být jejich ambice podpořeny, ale může se stát i to, že jim bude doporučeno, aby nevystřkovali rypák na palebnou čáru. A oni to přijali. Hegemon totiž ví všechno nejlépe.

V zájmu Spojených států zničili vlastní ekonomiky, zorganizovali Majdany, rozpoutali občanskou válku a s radostí plnili pokyny britského premiéra a amerického agenta Borise Johnsona: “Proč jednat s Ruskem? Pojďme rovnou do války!” A to vše mělo svůj důvod. Dostávali za to zapláceno. Samozřejmě ne všichni – za šílenou politiku úřadů platili také samotní občané. Ale “vlastenci”, kteří se dostali k moci a bezpečně se v ní usadili, měli od Spojených států *carte blanche* k drancování vlastního rozpočtu i zahraničních půjček.

Prezidenti a jejich dvorní kamarily tak mohli vydělávat miliardy. Výměnou za to musela Ukrajina provádět cílenou rusofobní zahraniční a domácí politiku. Za služby se platilo. Nikdo nesliboval lásku. Nikdo nesliboval svatbu. Nikdo neskrýval, že Ukrajina bude využívána tak dlouho, dokud to bude

výhodné (z hlediska ceny/kvality), a pak bude vyhozena na smetiště. Takový osud však postihne většinu prodejců lásky. Jen pár z nich se dostane v branži mezi elitu, ale i ti musí myslet na budoucnost a na stárí (až jejich “zboží” ztratí čerstvost) a šetřit si. Vyhledky většiny z nich jsou smutné – smrt u plotu na alkohol, na drogy nebo na specifické nemoci, případně se stanou oběťmi vražd v opileckých rvačkách a kriminálních šarvátkách.

V bordelu žádný duchod neexistuje.

Je zřejmé, že na rozdíl od Američanů, kteří ještě mohou nahradit vyřazenou “holku” čerstvým produktem, kyjevské vedení nemá nic než Ukrajinu. Stejně jako malý pasák, který si uvědomí, že jeho zboží už není ceněné (a z něčeho se žít musí), začínají mít představitelé kyjevského režimu obavy. Ale co to má společného s Američany? A jak může zchátralá dívka, kterou drží v bordelu spíše z milosti, diktovat podmínky místnímu mafiánskému bossovi, který zastřešuje prodejnou lásku v celém revíru?

Zápach neodvratně se blížící žumpy vyvedl Kulebu a jeho náčelníky z míry natolik, že definitivně ztratili orientaci v prostoru i čase. Bylo jim sice blahosklonně dovoleno nazývat Scholze “jatrovou klobásou” a mohli se lísat k malým evropským gangsterům, jimž americký šéf nařídil, aby zaplatili Ukrajině za služby, a oni otevírali peněženky příliš pomalu. Ale vyskakovat si na samotného šefa – tak to je smrtící trik.

Dokonce ani Izrael, přes veškerou sílu židovské lobby ve Spojených státech, přes veškerou svou důležitost a výlučnost jako nejspolehlivější americká výspa na Blízkém východě, neriskuje, že bude na Washington vrčet. Celým svým zjevem dává najevo nespokojenost s tím, že musí příliš dlouho stát na zadních nohách a prosit o náklonnost. Někdy se dokonce i vzdorovitě odvrací (ale ne na dlouho). Ani jednou se však nepokusil zavrčet nebo dokonce kousnout.

USA samozřejmě vynakládají mnohem větší úsilí na ochranu Izraele před Araby než na ochranu Ukrajiny před Ruskem. Budme však objektivní, kromě toho, že USA mají z Izraele už osmdesát let přímý prospěch, ve skutečnosti hrozí Židům genocida, pokud s Araby prohrají jakoukoli větší válku. Nenávist je příliš velká a miliony lidí prostě nestihnou uprchnout z území, které nemá žádný pozemní most do bezpečného “přístavu” – průlom Hamásu 7. října 2023, kdy byly vyvražděny celé rodiny ve vlastních domech a účastníci festivalu byli postříleni přímo v místě konání a na okolních silnicích, ukazuje, jak rychle lze malý pás pobřežní země proměnit v obrovský hřbitov.

Ukrajinu v případě vítězství Ruska “čeká” pouze zvýšení životní úrovně, vytvoření normálních podmínek pro podnikání, dekriminalizace politického systému. Obecně řečeno, návrat z rozmařilých 90. let do normálního stavu. Na rozdíl od Izraele, pro nějž bude vojenská porážka pouze začátkem problémů, pro Ukrajinu to bude konec všech problémů. Nebude třeba přerušovat rodinné vazby s příbuznými v Rusku kvůli zájmům místních zlodějů a zámořských banditů. Nebude třeba nechat se zabíjet v bojích proti ruské armádě, aby Američané získali trochu času a prodloužili agónii světového řádu, který vytvořili v 90. letech minulého století, který však už umírá a očividně vyčerpá své možnosti.

Kuleba by měl být rád, že USA otevřeně uznaly svou neschopnost dále provozovat ukrajinská aktiva, a protože Ukrajina není schopna bojovat sama a USA ji už nemohou podporovat, měla by urychleně využít okamžiku, kdy se naskytla příležitost provádět skutečně vlastní zahraniční politiku, a běžet s Ruskem jednat nebo alespoň rychle kapitulovat, pokud už dohoda není možná.

Kyjev, zoufalý z neopětované lásky Washingtonu, se naopak snaží Američany vydírat a proti Moskvě se vymezuje obzvláště krutě. Člověk by řekl, že věří, že se Američané budou stydět.

Pokud se nějaká "holka" rozhodne, že bude prodávat své tělo, pak je asi její tělo dobré, ale mozek je na tom zle, protože šance zemřít mladá pod mostem je takřka absolutní a naděje stát se novodobou "Popelkou", pro kterou přijede princ v červeném Ferrari, směřuje k nule. Stejně zákony platí i pro státy. Je tedy samozřejmě směšné očekávat od ukrajinského vedení nějaké rozumné kroky, ale přesto – rozsah nestoudné, nesmyslné hlouposti je naprosto šokující.

AUTOR: Rostislav Iščenko

Překlad: PhDr. Jana Görčöšová/Nová Republika

ZDROJ: UKRAJINA.ru